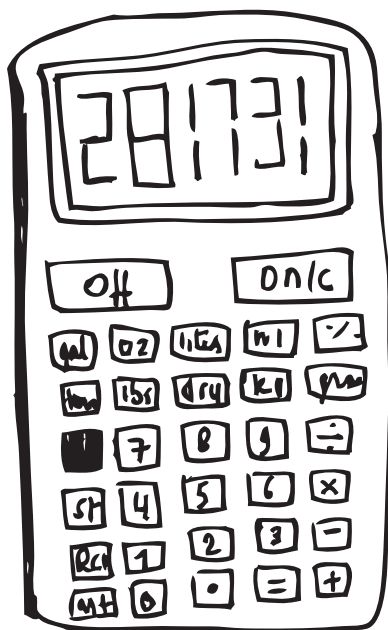
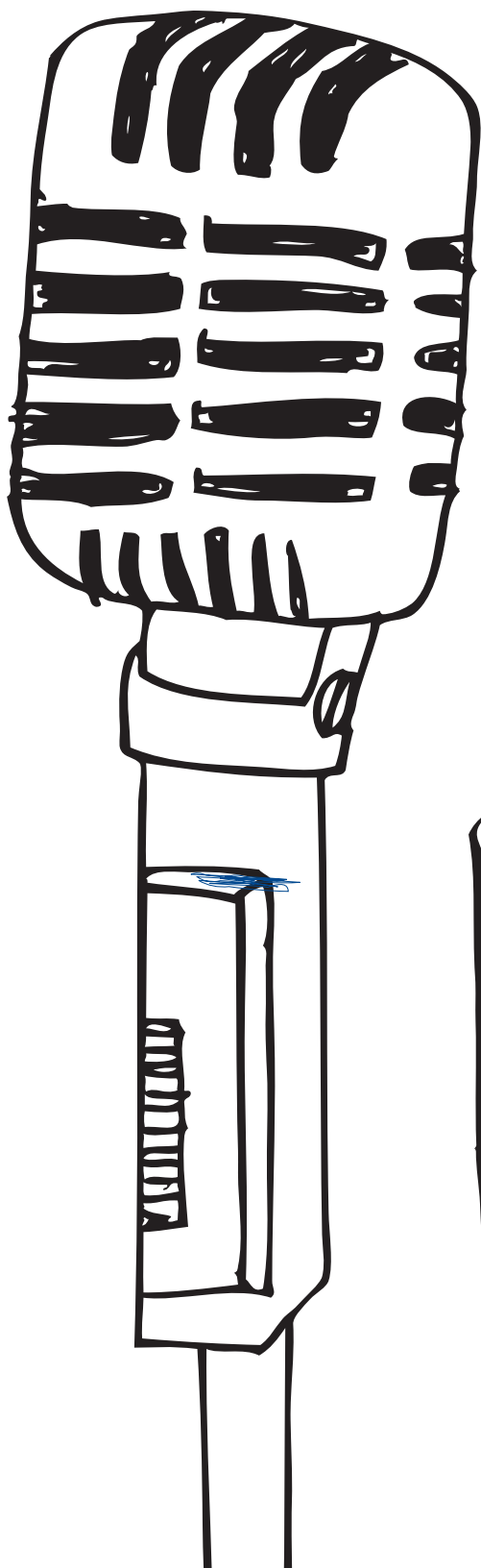

job 1

muziek
programmer

Het leven gaat soms genadeloos snel. Op het moment dat ik mijn eerste verlanglijst jobs neerkrabbel op een zomerterras, stort een rotsblokkenregen in de Alpen zich op het onderlichaam van een nietsvermoedende toerist. Het verdict is hard: twaalf maanden revalidatie. Op zijn werk wordt meteen een zoektocht gestart naar een vervanger en enkele sollicitatiegesprekken later start ik als tijdelijk muziekprogrammator in een van de grootste cultuurcentra van het land. Met een halftijds vervangingscontract voor één jaar op zak en de mondelinge toestemming om in mijn vrije tijd uitstapjes te maken naar andere werkvloeren. Deze job wordt een jaar lang de rode draad in mijn zoektocht, de ader die alles voedt. Deze baan wordt mijn thuishaven om tussen elke vrijwillige carrière naar terug te keren. Het kan al eens meezitten.

VERLAMD

Zo gezwind als ik in deze job getuimeld ben, zo verlamd zit ik op mijn eerste werkdag aan mijn bureau. Het aanbod aan muziek is gigantisch. Hoeveel bands zouden er wel niet bestaan in de wereld? Miljoenen? Meer? Minder? Wel, ik mag er dit jaar achttien boeken. Jazz, pop, kleinkunst, wereldmuziek... Alle genres, behalve klassiek en musical. Voor iedereen, voor alle smaken. Van kermisganger tot klassiekliefhebber, van student tot senior. Drie zalen heb ik daarvoor ter beschikking, een mooi budget (dat ik nog niet teruggevonden heb op de computer) en een handvol collega's die zich over andere kunststukken ontfermen.

Tijd om een strategie uit te stippelen krijg ik amper, met de vastberaden snelheid van een botsauto komt de job op me afgestevend. Mijn bureaublad kreunt onder het gewicht van brochures en cd's en de telefoon staat heet van boekingagenten die hardnekkig hun bands proberen te slijten. Als programmator word je gebombardeerd met aanbod. Hier achttien bands uitpikken is op zich snel geklaard. Maar gaat mijn taak niet verder? Moet ik niet ook zelf actief op zoek naar verborgen muzikale parels? En moet ik het publiek geven wat het wil, of mag ik mijn eigen smaak subtiel injecteren? Zucht. Een kwalitatieve reeks concerten selecteren voor een breed publiek, het is een minder evidente klus dan het lijkt.

Laat ik eerst dat budget eens opsnorren voor ik tot impulsaankopen overga. En eens te rade gaan bij mijn kersverse collega's theater, dans en literatuur. Want de schouders al laten hangen op mijn eerste werkdag als jobshopper, dat kan ik niet maken.

- lunchpauze -

Het is enkele weken later. En ik heb honger. Al heel mijn loopbaan ben ik een fervente luncher, de middagpauze is ongetwijfeld het favoriete moment van de ongelukkige werkmens. Ook op deze werkvloer kijk ik vaak uit naar het moment waarop degenen die te lui waren om boterhammen te smeren zich verzamelen en een plek prikken om iets te gaan happen. Maar deze keer ligt het anders. Terwijl velen op andere werkvloeren boven hun brooddoos vooral niet over het werk willen praten, is de middagpauze in het cultuurcentrum misschien wel het productiefste moment van de dag. Bij de Thai, de Italiaan of in de broodjeszaak lijken budgetten en reglementen even niet van belang en wordt er vrijelijk gebrainstormd over nieuwe projecten.

Waarom verrassen we de burens niet met wat poëzie in de postbus? Wat denk je van een pop-upbibliotheek? Kunnen we onze bar niet ombouwen tot taartenhuis? Van de soep tot de koffie lijkt heel even alles mogelijk. Tot we onze mailbox weer openen en de praktische beslommingen het overnemen van de dromen.

De lijnen van mijn muziekprogramma beginnen zich ondertussen stilaan af te tekenen, negen concerten heb ik al geboekt. Zes ervan binnen mijn eigen (brede) smaak, een waar ik niet uit eigen beweging naartoe zou gaan (maar waar ik wel in geloof), en twee (ik geef het niet graag toe) omdat ik me onder druk heb laten zetten. Door een hardnekkige boeker, op een zwak moment.

Verder heb ik al geleerd dat afdingen mag en dat je in contracten moet schrappen wat niet mogelijk is. 'Sorry, maar er zijn helaas geen hotels in deze stad waar je én gratis internet hebt én een zwembad én waar de ramen van de kamers open kunnen.' En dat elk concert een hele reeks kosten meebrengt: de uitkoopsom, btw, auteursrechten, bookingsfee, catering...

Een tweetal avonden per week ben ik verantwoordelijk voor de concerten in onze zalen. En daar loopt voorlopig alles vlot. Al heb ik al iemand uit het publiek naar buiten moeten dragen die flauwgefallen was en heb ik zatte Schotse bandleden uit de backstage moeten duwen. En heb ik vergeten een pianostemmer aan te vragen en ook eens vergeten de bar te bemannen in de pauze. Tja.

De deadline voor mijn concertenreeks nadert met rasse schreden. En de stress steekt langzaam de kop op, de puzzel laat zich moeilijker leggen dan verwacht. Af en toe verdrink ik even, in stilte achter mijn bureau. Tot de volgende lunch. Dan kom ik weer boven water en lijkt alles weer haalbaar. 'Wie gaat er mee naar de Thai?'

YOU HAVE TO BOOK
✓ THIS BAND! ←

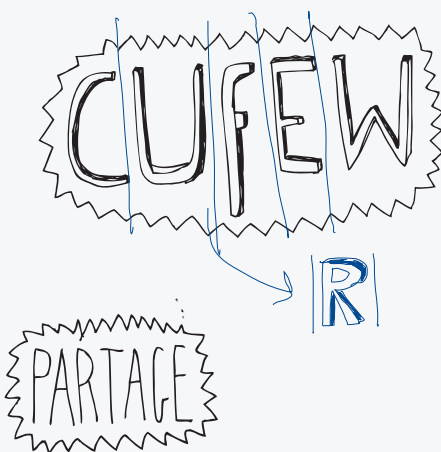

TWEEDE ADEM

Bergen beklimmen kun je leren. Als tiener begon ik op mijn fiets al te hyperventileren bij de aanblik van een heuveltje in de verte. Vandaag weet ik dat je in een kleine versnelling en met wat vastberadenheid bijna elke bergtop bereikt.

Als muziekprogrammatrice is het deze weken stevig bergop fietsen. Terwijl de concerten van dit jaar nog lopen, moet het programma voor volgend seizoen eind deze week al rond zijn. Geen tijd om het tempo te laten zakken. Must. Keep. Moving.

De dagen op kantoor lopen over van praktisch planwerk: technische fiches opvragen bij boekingskantoren, contracten nalezen, promoteksten schrijven, beeldmateriaal verzamelen... En proberen niet te struikelen over termen als curfew, partage en brutorecette. Ook de concertavonden blijven hard werken: handdoeken klaarleggen in de kleedkamers, naar de supermarkt rennen om een extra fles rum te kopen voor een hese zangeres, het publiek na de pauze vriendelijk maar kordaat weer de zaal injagen, zorgen dat er op tijd gestart wordt, de trappen op sprinten om de deuren op het bovenste balkon nog snel te sluiten, spanningen oplossen tussen techniek en artiest... Overal tegelijk ben je nodig. Het is een kwestie van te blijven trappen. Van de pedalen niet los te laten.

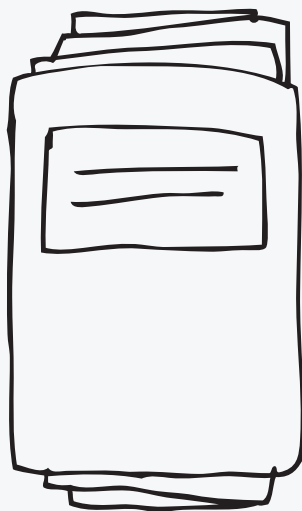

BRUTTORECEPTE

TE

PROMO
TEKSTEN

En dan, soms... plots... wanneer je het het minst verwacht... voel je de wind in de rug en krijg je een tweede adem: een geluidstechnicus die in een stille zaal vol enthousiasme meezingt achter zijn mengpaneel... Een zachte glimlach op de gezichten van je publiek... Een artiest die een verlegen zaal toch aan het zingen krijgt... Een onbekend voorprogramma dat je kippenvel bezorgt... Dat zijn de momenten waar je het voor doet. Dan gaat het plots niet meer om de top, om het eindpunt, maar om de beklimming, om de reis zelf.

Of dit de job van mijn leven wordt, weet ik nog niet. Momenteel is het vooral blijven trappen om niet achterop te raken. Op de donkerste ochtenden vraag ik me soms wel af waar ik aan begonnen ben. Een drukke halftijdse aannemen en daarnaast nog van 29 andere jobs willen proeven: zucht.

Maar bergen beklimmen kun je leren. Niet omkijken, blijven focussen op de top, je tempo niet laten zakken.

(En blijven ademen...)

bijsluiter

MUZIEK

programmator

Een bijsluiter bij elke job, zou dat niet handig zijn? Een realistische opsomming van alle ingrediënten en een waarschuwing voor bijwerkingen? Laat ik mijn best eens doen. Dit krijg je als muziekprogrammator op je bord.

Actieve bestanddelen:

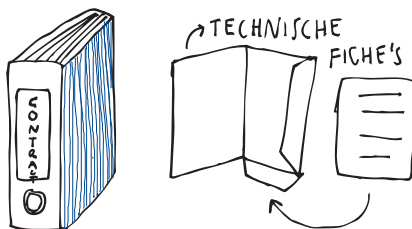
- een gevarieerd muzikaanbod organiseren voor een breed publiek
- muziek beluisteren en op prospectie gaan naar concerten en festivals
- onderhandelen met boekingsagenten
- een budget beheren
- nieuwe culturele formats bedenken
- contracten nalezen en beheren
- muziekfestivals organiseren
- de eindverantwoordelijkheid dragen op concertavonden
- artiesten ontvangen
- aanspreekpunt zijn voor het publiek
- wekelijks vergaderen en maandelijks nadenken over de grotere lijnen

Aangewezen voor:

- muziekfreaks die graag en veel naar concerten gaan
- goede rekenaars
- zelfverzekerde onderhandelaars
- creatieve en vernieuwende denkers die graag verrassingen creëren

Bijwerkingen:

- je geniet niet meer zorgeloos van concerten. Je radar staat continu aan.
- veel avondwerk

Zou het mijn droomjob kunnen zijn?

Muziek is een passie van miljoenen mensen, er je job van kunnen maken is een voorrecht. Als halftijds programmator verdrink je echter in de administratie en lijkt al je tijd op te gaan aan contracten en cateringkwesties. Het artistieke luik, de prospectie, daar blijft nauwelijks tijd voor over. Al is het nog wat te vroeg voor conclusies, er liggen hier nog meer werkdagen voor dan achter me. Of het mijn droomjob wordt, dat moet dus nog blijken. Maar ik ben alvast blij dat deze baan dit jaar mijn thuishaven zal zijn. Want voor het eerst in lange tijd ga ik weer graag werken.